

„Tudjuk, hogy az Istent szeretőknek minden javukra válik” (Róm 8,28)

Pál apostol rómaiaknak írt leveléből származik az ige, melyet ebben a hónapban megélni javasolunk. Hosszú, gondolatokkal és tanításokkal teli szövegről van szó, amelyet Pál Rómába menetele előtt írt, hogy előkészítse látogatását, mert személyesen még nem ismerte ezt a közösséget.

A nyolcadik fejezet különösen is aláhúzza az új, Lélek szerinti életet, az örök élet ígértét, amely az emberekre, a népekre és az egész teremtett világra vár.

„Tudjuk, hogy az Istent szeretőknek minden javukra válik”

Ennek a mondatnak minden szava mély jelentőséggel bír.

Pál kijelenti, hogy főleg kereszténységünkben fakadóan megismertük Isten szeretetét, és tudjuk, hogy minden, ami velünk, emberekkel történik, részét képezi Isten nagy üdvösségtervének.

Pál azt mondja, hogy minden ennek a tervnek a megvalósulására szolgál: a szenvedés, az üldöztetés, a bukás és a személyes gyengeségeink is, de főleg Isten Lelkének a működése a szívünkben, ha befogadjuk őt.

A Szentlélek meghallja az emberiség és a teremtett világ vajúdsát, velünk sóhajtozik [1], és ez a biztosítéka, hogy Isten terve meg is valósul.

Számunkra ez azt jelenti, hogy válaszoljunk cselekvő szeretettel a szeretetére, bízzuk magunkat az Atyára minden szükségben, és tegyünk tanúságot az új égbe és új földbe vetett hitünkről[2], melyet azoknak készít, akik bíznak Benne.

„Tudjuk, hogy az Istent szeretőknek minden javukra válik”

Hogyan valósítsuk meg ezt a komoly kijelentést személyes életünkben, a mindennapokban?

Chiara Lubich ezt tanácsolja: „Mindenekelőtt soha nem szabad megállnunk a dolgok pusztán külső, anyagi, profán szemlélésénél, hanem hinnünk kell, hogy minden tény olyan üzenet, mellyel Isten kifejezi szeretetét irántunk.

Az élet gyakran egy olyan szőtteshez hasonlít, melyből csak a csomókat és a kusza szálak összevisszaságát vesszük észre. Meg fogjuk azonban látni, hogy valójában mennyire más: egy olyan csodálatos minta, melyet Isten szeretete sző majd hitünkre alapozva.

A következő lépés az, hogy bizalommal és teljesen hagyatkozzunk rá erre a szeretetre minden pillanatban, legyen szó akár kis, akár nagy dolgokról. Sőt, ha képesek leszünk rábízni magunkat Isten szeretetére a hétköznapi élethelyzetekben, akkor Ő megadja majd nekünk az erőt ahhoz, hogy a nehezebb pillanatokban is rá tudjuk bízni magunkat: egy nagy megpróbáltatás vagy betegség idején, és a halál pillanatában.

Próbáljunk meg így élni, de ne érdekből, azért, hogy Isten felfedje terveit, és így vigasztalást nyerjünk tőle, hanem csak szeretetből. Meg fogjuk látni, hogy ez a bizalomteli ráhagyatkozás végtelen fény és béke forrása számunkra és sok más ember számára.”[3]

Bízzuk magunkat Istenre a nehéz döntésekben is, ahogy O. L. meséli Guatemalából: „Szakácsként dolgoztam egy szeretetotthonban. A folyosóról behallatszott, hogy egy néni vizet kér. Bár nekem tilos elhagynom a konyhát, mégis megkockáztattam, és kedvesen odaadtam neki egy pohár vizet. Felragyogott a szeme. Megivott egy fél pohárral, aztán megszorította a kezemet: »Maradjon velem tíz percre!« Magyaráztam, hogy nekem nem lehet, mert az állásomat kockáztatom vele. De a tekintete meggyőzőtt, és vele maradtam. Megkért, hogy mondjuk el együtt a Miatyánkot. Aztán pedig arra, hogy énekeljek valamit. Az a dal jutott eszembe, hogy »nem viszünk magunkkal semmit, csak a szeretetet...«. A többi lakó csak figyelt bennünket. Az asszony boldog volt és annyit mondott: »Isten áldjon meg téged, gyermekem!« Rövid idővel utána pedig elhunyt. Mindenképpen el kellett bocsátaniuk, mert

elhagytam a konyha területét. A családom távol él, szükségük van a támogatásomra, mégis béke és öröm van bennem, mert válaszoltam Istennek, és az az asszony nem maradt egyedül élete legfontosabb pillanatában.”

Letizia Magri

[1] vö. Róm 8,22-27

[2] vö. Jel 21,1

[3] Chiara Lubich: Az élet igéje, 1984. augusztus

forrás: fokolare.hu